

1) Μεταξύ Ἡπ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Πόντ. (Τραπ.) Τήν. κ.ά. — (Ἑβδομαδ. Τύπ. ἔνθ' ἀν.) — Λεξ. Ἡπίτ.: Ἀναμεσοῦ 'ς σὰ δύο δεινὰ Τραπ. Γύρισε ψηλὰ τὰ κουρασμένα μάτια του πρὸς τ' ἀστεράκια τ' οὐρανοῦ καὶ θέλησε ἀνάμεσόν τους ἢ πίσωθ' ἐκ τῶν νὰ βρῇ ἀποκκούμπι καὶ παρηγοριὰ (Ἑβδομαδ. Τύπ. ἔνθ' ἀν.) Ἀναμεσοῦ μας τιδὲν 'κ' ἐχωρεῖ (μεταξύ μας δὲν χωρεῖ παρεξήγησις) Τραπ. "Οἷος ἔχ' κτ' νὰ θὰ ᾤσθη ἕνα βασιλεῖο ἀνάμεσόν μας (ὁ ἔχων ζῶα θὰ ἀρθῇ οἰκονομικῶς μεταξύ ἡμῶν) Τήν. || Ἀσμ.

Διδάσκαλε, ἂν ἤσουνε ἐδῶ ἀναμεσόν μας,

ἐμεῖς δὲ θὰ ἐχάναμε τὸ φίλο ἀδελφό μας

Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Ρ στ. 3474 «ἐξ αὐτὴν τὴν συμπεθερίαν ἐπλήθυνεν ἡ ἀγάπη | ἀνάμεσον τοῦ πρίγκιπος κ' ἐκείνου τοῦ δεσπότη» καὶ Μαχαιρ. 1,576 (ἐκδ. RDawkins) «παραῦτα ὁ παμπόνηρος διάβολος ἐπῆρεν μῖσος ἀναμεσόν νύμφης καὶ πεθ-θερᾶς». β) Μετὰ τῶν προσωπικῶν ἀντων. πρὸς ἀλλήλους, ἐν ἀλλήλοις Ἄνδρ. (Κόρθ.) Δαρδαν. Ἡπ. Θράκ. (Κομοτ. Μάδυτ.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. κ. ἄ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Μακεδ. (Καστορ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. Σίφν. Σύμ. Σῦρ. Τήν. Χίος κ. ἄ. — ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν. ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἀν. — Λεξ. Ἡπίτ.: Ἐχουνε ἀγάπη ἀνάμεσόν τους Κέρκ. Ἐξυλοκοπηθήκανε ἀνάμεσόν τους Κεφαλλ. Γιατρεύονται ἀνάμεσόν τους αὐτόθι. Τὰ ἐμοῖρασαν ἀνάμεσόν των Λεξ. Ἡπίτ. Ἐλεγον τὰ παιδιὰ ἀναμεσόν των Χίος Ἐλταν ἀνάμεσο τ'ς Δαρδαν. Ἀναμεσόν τως ἐκάμαν ὅ,τι ἐκάμαν Ρόδ. Σήμερα θὰ σμίξωμε ἀνάμεσόν μας Κόρθ. Ἀνάμεσόν μας ἐπληρώσαμε (ἀναμεταξύ μας κατεβάλομεν τὴν δαπάνην) Σίφν. Ἀναμεσόν μας ἐν ἔχουμε δίποτε Σύμ. Διὰ γειτόνοι ἔχουνε κάποια διαφορὰ ἄναμεσόν τους καὶ κοντραστάρουνε Ἀργυρᾶδ. Φτωχοὶ ἀνθρώποι, ἡμεροὶ καὶ ἀγαθοὶ καὶ ἀγαπημένοι ἀνάμεσόν τους ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἀν. Ἀνάμεσον μουν τιδὲν 'κ' ἔχουμε (δὲν ἔχομε τίποτε, ἦτοι οὐδεμίαν διαφορὰν ἔχομεν) Κερασ. || Ποίημ.

Βγαίνει ἀνάμεσα 'ς τοὺς κρότους | τῶν γενναίων ποῦ
[τὴν παινοῦν

καὶ κοιτοῦνται ἀνάμεσόν τους | γιὰ τὸ θαῦμα ποῦ θεωροῦν
ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν. Ἡ σημ. καὶ ἐν κώδικι τοῦ 17ου αἰῶνος ἐν Λαογρ. 9,356 «τὸν πόθον ὁποῦ ἔχομεν ἀνάμεσόν μας».

γ) Μετὰ τῶν προσωπικῶν ἀντων. μου, σου κτλ. καθ' ἑαυτὸν (Ἑβδομ. ἔνθ' ἀν.): Ἐλεγα ἀνάμεσόν μου.

2) Ὡς οὐσ. ἀνάμεσο τό, συμβολαιογραφικὴ πρᾶξις συζύγων, καθ' ἣν συμφωνοῦν οὗτοι, ἵνα ἀνήκη ἐξ ἡμισείας εἰς ἀμφοτέρους ὅ,τι ἀπὸ τοῦ γάμου των καὶ ἐξῆς θὰ ἀποκτήσουν δι' ἀγορᾶς) Τήν.

Πβ. ἀνάμεσα.

ἀναμεσόντας ἐπίρρ. Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀναμεσόν, δι' ὃ ἰδ. ἀνάμεσον, κατὰ τὸ ὄντας (ὄταν). Ἰδ. ΑΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 137.

1) Μεταξύ (α) Τοπικῶς: Ἀναμεσόντας 'ς σὰ δύο δεινὰ. (β) Χρονικῶς: Ἐκεῖ 'ς σὰ ἡμέρας ἀναμεσόντας (κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας). β) Μετὰ τῶν προσωπικῶν ἀντων. πρὸς ἀλλήλους: Κροῦν καὶ παίρ'νε ἀναμεσόντας αὐτοῦν (μαλώνουν ἀναμεταξύ των). 2) Ἐντός, μέσα: Ὡς αὐτὸ τὴ δουλείαν ἀναμεσόντας ἐγὼ τιδὲν 'κ' ἔχω (ἐγὼ δὲν ἔχω καμμίαν σχέσιν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν).

Πβ. ἀνάμεσα.

ἀναμεσῶς ἐπίρρ. Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνουρ. Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀναμεσόν-σό, δι' ὃ ἰδ. ἀνάμεσον, κατὰ τὰ εἰς -ῶς.

1) Μεταξύ ἔνθ' ἀν.: Πέρασε ἡ σφαῖρα ἀναμεσῶς τους Μεσσ. Ἀναμεσῶς 'ς τὰ χωράφια αὐτόθι. || Ἀσμ.

Ἀναμεσῶς 'ς τὰ φρύδια σου κυλαιοῦνται διὰ γαῖδάροι κ' ἤχας ὁ -γ- εἰς τὸ φόρτωμα καὶ ὁ ἄλλος τὸ σομάρι

(σκωπτικόν) Κρήτ. 2) Εἰς τὸ μέσον ἔνθ' ἀν.: Ἀσμ.

Δὲν εἶδα τέτοια κωπελλὰ | νὰ 'χῃ μπογιὰ 'ς τὰ χεῖλη, 'ς τὸ μάγουλο ἐλαῖα | καὶ ἀναμεσῶς 'ς τὸ δέτη νὰ 'χῃ πορτοκαλῆα

(πέττης = στῆθος) Κρήτ.

Πβ. ἀνάμεσα.

ἀναμεταξύ ἐπίρρ. κοιν. ἀναμεταξύς Κέως Κρήτ. Νάξ.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀναμεταξύ.

1) Μεταξύ (α) Τοπικῶς κοιν.: Βρέθηκε ἀναμεταξύ τους κάποιος ξένος κοιν. Ἀναμεταξύ 'ς τοῖς πύργοι Ἄνδρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Κωνστ. Πορφ. Βασίλ. τάξ. 341,19 (ἐκδ. Βόννης) «εἰσφέρει ἀναμεταξύ αὐτῶν τὴν ὄρναν» καὶ Ἀρμενοπ. Ἐξάβ. 830 «ἀναμεταξύ δύο καὶ τριῶν μαρτύρων». (β) Χρονικῶς πολλαχ.: Ἀναμεταξύ Γενάρι καὶ Φλεβάρι. β) Μετὰ τῶν προσωπικῶν ἀντων. πρὸς ἀλλήλους, ἐν ἀλλήλοις κοιν.: Δὲ μιλειοῦνται - τρώγονται - φαγώνονται ἀναμεταξύ τους. Ἀναμεταξύ τους βγάζουν τὰ μάτια τους. Αὐτὰ δὲν γίνονται - δὲν ταιριάζουν ἀναμεταξύ μας. || Φρ. Αὐτὸ ἀναμεταξύ μας ἢ αὐτὸ νὰ μείνῃ ἀναμεταξύ μας (δηλ. νὰ μείνῃ μυστικὸν ἀναμεταξύ μας καὶ νὰ μὴ κοινοποιηθῇ εἰς ἄλλους). 2) Οὐσ., τὸ μεσολαβοῦν χρονικὸν διάστημα κοιν.: Ὡς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ (κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον).

Πβ. ἀνάμεσα.

ἀναμετρῶ Κέρκ. Πελοπν. (Δημητσάν.) κ.ά. — ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 41 ΑΜαγγανάρ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 208

Τὸ ἀρχ. ἀναμετρῶ.

1) Ὑπολογίζω τι καλῶς Πελοπν. (Δημητσάν.) κ.ά. — ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν. ΑΜαγγανάρ. ἔνθ' ἀν.: Καὶ ὅλη μου τὴν ὁρμὴν τὴν μάζωνα καὶ τὴν ἀναμετροῦσα γιὰ νὰ χυθῶ ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν. || Παροιμ. Ἐδινε κριθῖνο ψωμί καὶ τὸ ἀναμετροῦσε (ἐπὶ ἀστοργίας μητρειᾶς πρὸς τὴν προγονὴν) Δημητσάν. || Ποίημ.

Ἡ ἀνάγκη μᾶς καλεῖ νὰ ξαποστάσουμε, συντροφισσα, γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα καὶ θὰ 'ναι λογικὸ ν' ἀναμετρήσουμε πόσος ἀκόμα δρόμος μένει τάχα

ΑΜαγγανάρ. ἔνθ' ἀν. 2) Μέσ. σκέπτομαι, συλλογίζομαι Κέρκ.: Ἐστάθηκε μιὰ στιγμὴ σιωπηλὸς καὶ ἀναμετρεῖτόν τι ἔπρεπε νὰ κάμῃ (ἐκ διηγ.).

ἀναμιγῆ ἢ, Δ.Κρήτ. ἀνεμιγῆ Α.Κρήτ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀναμιγῆ ἐκ τοῦ ρ. ἀναμίγω. Διὰ τὸν ὅμοιον σχηματισμὸν πβ. ἀναλάμπω - ἀναλάμπῃ, καίω - κάηκα - καή κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 9 (1913) 19.

Ἦχος ἐλαφρὸς, θόρυβος: Ἐπῆγα γὰρ καὶ φρουκάστηκα, μὰ δὲν ἀκούεται ἀνεμιγῆ. || Φρ. Ἀνεμιγῆ δὲν ἐπῆρα (δὲν ἐνόησα, δὲν ἔμαθα τίποτε). Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,264 (ἐκδ. RDawkins) «ἐγροίχην ὁ ρῆγας τὴν ἀναμιγῆν καὶ ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεββάτιν καὶ λαλεῖ, ποῖγοι εἶναι τοῦτοι ὅπου ἦλθαν;»

ἀναμιγίζω Δ.Κρήτ. ἀνεμιγίζω Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναμιγῆ. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωφίλ. πρᾶξ. Ε στ. 14 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «ποιὸς κλαίει ἐδῶ, ποιὸς θρήνηται, ποιὸς εἶν' ἀπὸν γεμίζει | τοῦτο τὸ σπῖτι κλάματα καὶ ὅλο τ' ἀναμιγίζει».

1) Προξενῶ ταραχὴν καὶ σύγχυσιν, ταράττω, ἐνοχλῶ : *Ἡρθε γαὶ μᾶς ἀναμίγεσθαι ἐκεῖα ποῦ κάναμε δὴ δουλειά μας. Συνών. ἀναστατώνω, συγχύζω. 2) Δέρνω : Κάτσε συχος, σοῦ λέω, γιατί θὰ σ' ἀναμίσσω!*

ἀναμίγισμα τό, Δ.Κρήτ. ἀνεμίγισμα Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναμιγίζω.

Σύγχυσις, ταραχή: Ἐκαμέ δον ἴαν ἀναμίγισμα ἀπού ἴτα μισὸ πολὺ δον (τοῦ ὁποίου καὶ τὸ μισὸ θὰ ἦτο πολὺ). Συνών. σύχυσι.

ἀναμίγω Πελοπν. (Γέρμ.) κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. ἀναμίγουν Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Βελβ. Καστορ. Κοζ.) ἀναμίσσου Εὐβ.(Κύμ.) ἀνεμίγω Νάξ.(Γαλανᾶδ.) ἀνεμίζω Αρδαν. (Ὀφρύν.) Θράκ. (Καλαμ. Μυριόφ.) Νάξ. (Γαλανᾶδ. Αμαρ. Φιλότ.) ἀνεμίζου Σκῦρ. ἀνιμίζου Θράκ.(Ἀδριανούπ. Αἰν. Κομοτ. Μάδυτ.) Ἰμβρ. Λέσβ.(Πάμφιλ. Πλομάρ. κ. ἄ.) Μακεδ.(Γκιουβ. Καταφύγ. Καστορ. Κοζ.) ἀνιμίσσου Ἰμβρ. ἴναμίσσω Σύμ. Μέσ. ἀναμίζουμι Λέσβ. ἀνεμίζομαι Κύθν. Προπ.(Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ἀνιμίζουμι Κυδων. ἀνιμίζουμι Θράκ.(Μάδυτ.) ἴνεμίζομαι Σύμ. ἴνιμίζουμι Μακεδ.

Τὸ μεσν. ἀναμίγω (θορυβῶ, συγχύζω, ταράττω), ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναμιγνύω. Ὁ μεταπλασμός ἐκ τοῦ ἀορ. ἀνέμιξα κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα ἥνοιξα - ἀνοίγω κττ. Ὁμοίως καὶ τὸ ἀναμίζου ἐκ τοῦ ἀορ. ἀνάμιξα κατὰ τὸ ἔσφαξα - σφάζω, χάραξα - χαράζω κττ. Ἰδ. καὶ ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,104 καὶ 272 κέξ. Ὁ τύπ. ἀνεμίζω διὰ τὸν ἀορ. ἀνέμιξα.

1) Ἀναταράττω, ἀνακινῶ τι Εὐβ.(Κύμ.) Λέσβ.(Πλομάρ.) Νάξ.(Δαμαρ.) Πελοπν. (Γέρμ.) κ. ἄ.: Ἀναμίγω τὸ φαεῖ Γέρμ. Νὰ βάλω τὸ κούλουδο ν' ἀνεμίζω τ' ἀλεύρι νὰ ζυμώσω (κούλουδο = θερμὸν ὕδωρ διὰ τὸ ζύμωμα) Δαμαρ. Συνών. ἀναδεύω Α 1, ἀνακατεύω Α 1, ἀνακατεύνω Α 1. β) Προπαρασκευάζω τὸ προζύμι διὰ τὸ προσεχεῖς ζύμωμα ἀναμιγνύων ὕδωρ καὶ ἄλευρον πρὸς αὐξήσιν τῆς ποσότητος Νάξ.(Γαλανᾶδ. Φιλότ.): Πάω ν' ἀνεμίζω προζύμι Γαλανᾶδ. Ἀποβραδὺς ἀνεμίζουμνε καὶ τὸ πρῶι ζυμῶνομενε Φιλότ. Συνών. ἀναδέρνω, ἀναδεύω Α 1 β, ἀναδίνω Α 5, ἀναδορώω 1, ἀνακαινίζω 2, ἀνακινῶ 2, ἀναπίζω, ἀναπιάνω. Πβ. ἀνακάνω. γ) Μέσ. μεταφ. ἀναμιγνύομαι, ἐμπλέκομαι εἰς ξένας ὑποθέσεις Πελοπν. (Γέρμ.): Ἀναμίγεται ἴς τὰ οἰκογενειακά τους - σὲ ξένες δουλειές κττ. Συνών. ἀναδεύομαι (ἰδ. ἀναδεύω Β 2), ἀνακατεύομαι (ἰδ. ἀνακατεύω Β 2), ἀνακατεύνομαι (ἰδ. ἀνακατεύνω Β 4). 2) Κάμνω τι νὰ κινηθῇ, μετακινῶ ὀλίγον, σείω Θράκ.(Ἀδριανούπ. Αἰν. Κομοτ. Μάδυτ. Μυριόφ.) Ἰμβρ. Λέσβ.(Πάμφιλ. Πλομάρ. κ. ἄ.) Μακεδ.(Κοζ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Γέρμ.) Σύμ.: Ἐγὼ δὲν τὸ ἀνέμιξα Μυριόφ. Δὲ δουροῦσι πλὴν ν' ἀνιμίζ' οὔτι χέρ' οὔτι πονδάρ' Αἰν. Μὴν ἀνιμίζ' τὸν τραπέζ' Κομοτ. Τὴν πιτρούκλα δὲ μπουροῦσαν νὰ τὴν ἀναμίζ'ν Ἀδριανούπ. Ἡ δ' λειά μ' εἶνι νὰ κουπανίζου λινάρ' ὅσου ποῦ δὲ δουρῶ ν' ἀνιμίζου τὰ χιρῆλλα μ' Λέσβ. Νὰ τοὺν ἔλιγαν νὰ τὴν δάρ' τὴν δέτρα ἴς τὰ χέρια, δὲ θὰ δουροῦσι νὰ τ'ν ἀνιμίζ' αὐτόθ. Ἀνάμιξε τον ψίχα Κοζ. || Παροιμ. "Αι-Γεώργ", βόηθα μι! — Ἀμ' ἀνέμιξι κι σὺ τὰ χέρια σ'! (ὅτι παρὰ τὴν ἐκ Θεοῦ προσδοκωμένην βοήθειαν ὀφείλομεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἐνεργοῦμεν. Πβ. ἀρχ. «σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει») Μάδυτ. || Ἄσμ.

Ἀνέμιξι τὰ χέρια του, κόπ'καν κι οἱ ἀλυσίδες,

ἀνέμιξι τοὶ πλάτις του, ἔπισι τοὺν λιθάρι

Κομοτ. Συνών. ἀναδεύω Α 2, κουνῶ, σαλεύω. Καὶ ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. σείομαι, μετακινῶμαι ὀλίγον τι,

κινῶμαι, σαλεύομαι Δαρδαν. (Ὀφρύν.) Εὐβ.(Κύμ.) Θράκ.(Ἀδριανούπ. Αἰν. Καλαμ. Κομοτ. Μάδυτ. Μυριόφ.) Ἰμβρ. Κυδων. Λέσβ.(Πάμφιλ. Πλομάρ. κ. ἄ.) Μακεδ.(Βελβ. Γκιουβ. Καστορ. Καταφύγ. Κοζ.) Πελοπν. (Γέρμ.) Προπ.(Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Σκῦρ. Σύμ. κ. ἄ.: Κάτ' ἀναμίζ' ἱκεῖ (ἐπὶ ἐρπετοῦ) Καστορ. Τὰ χόρτα ἀναμίζ'ν αὐτόθ. Δὲν ἀναμίζου ἀπονδῶ (συνών. φρ. δὲν τὸ κουνῶ ἀπεδῶ) Βελβ. Ἐν ἀναμίσσει Κύμ. Ἀναμίγεται σὰ σκουλήκι Γερμ. Μὴν ἀνεμίζεσαι π' τὸν τόπο σ' Ἀρτάκ. Πάνορμ. Δὲν ἀναμίζιτι π' τοὺν τόπον Κοζ. Μὴν ἀνιμίζισι σὰ σκ'λήρ' Πάμφιλ. Τ' ἄλονγου ἀναμίζουνταν (μόλις ἐκινεῖτο) Ἀδριανούπ. Ἡ ῥ'ναῖκα μὴτ' ἀνιμίζιτι καθόλου Λέσβ. Μήτ' ἀνιμίζ'σ' ἀπ' τοὺν δόπον τ'ς, θάρεις ποῦς ἦταν καρφονμέν' πὰ ἴς τὴν καρῆγλα αὐτόθ. Ἀνεμίζουνταν ἡ γῆ θαροῦσες ἀπ' τοῖς κανονῆς Μυριόφ. Ἀς σ'κωθοῦ ἴγῶ ν' ἀνεμίζωμαι λίγο τσαὶ μὲ φτάνει τοῦτο Σκῦρ. Ἀνιμίσου! (κουνήσου!) Ἰμβρ. Ἀνιμίζοῦτι! (κουνήθητε!) Κυδων. || Φρ. Ἀπ' τοὺν τόπον τ' δὲν ἀναμίζιτι (ἐπὶ ραθύμου καὶ ὀκνηροῦ) Ἀδριανούπ. ἴνεμίστου ἀπομπρός μου! (γκρεμίσου!) Σύμ. || Αἰνιγμ. Σιδούκα ἴπουπάνον, σιδούκα ἴπουκάτον τσι καταμισῇ ἀνιμίζ' (ἡ χελώνη. σιδούκα = σεντούκα) Λέσβ. || Παροιμ. Βόθα Παναγιά! — Μ' ἀνέμ'ζε τσαὶ σὺ! (διὰ τὴν σημ. ἰδ. ἀνωτ.) Σκῦρ.

ἀνάμικρος ἐπίθ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνοῦρ. Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. μικρός.

Ὁ μικρὸς πως, ὁ μετρίου μεγέθους ἐνθ' ἀν.: Ἀνάμικρα λιθάρι - ξύλα κττ. Βούρβουρ. || Ἄσμ.

Ἐήντα καράβια ἀρμένιζαν τὰ ἔήντα ἀράδ' ἀράδα

κ' ἕνα καράβ' ἀνάμικρο, μικρότερο ἀπὸ τ' ἄλλα,

ἔήντα κουπιὰ τὴ μὴ μερὰ κι ἄλλα ἔήντα τὴν ἄλλη

Κυνοῦρ. Πβ. ἀνάκοντος.

***ἀναμιλῶ**, ἴνεμιλῶ Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μιλῶ.

Ἀναφέρω, ἐπαναλαμβάνω: Ἄσμ.

Σ τὸν ὕπνον μου παραμιλῶ, ἴς τὸν ὕπνον μου φωνάζω καὶ τ' ὄνομά σου ἴνεμιλῶ κι ὅλο καὶ ἴνεστενάζω.

ἀναμμα τό, κοιν. καὶ Τσακων. ἀναμ-μα Ἰκαρ.

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀναμμα = πᾶν τὸ ἀνημμένον, φλεγόμενη ὕλη.

1) Τὸ νὰ ἀνάπτῃ τις κοιν. καὶ Τσακων.: Σπίρτα γι' ἀναμμα. Τὸ ἀναμμα τῆς λάμπας - τοῦ λυχναριοῦ - τοῦ φούρνου - τῆς φωτιᾶς κοιν. Φέρε καλίζα γι' ἀναμμα (καλίζα = ξυλάρακια) Τσακων. β) Μεταφ. ἐκδήλωσις εἰς ἀνώτατον βαθμὸν καταστάσεώς τινος σύνθηθ.: Τὸ ἀναμμα τοῦ καβγᾶ - τοῦ πυρετοῦ κττ. σύνθηθ. Τὸ ἀναμμα τῆς ὀργῆς ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. 87. Τὸ ἀναμμα τοῦ τρικυμοῦ (τῆς καταιγίδος) ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,140. 2) Πυρετὸς Νάξ.(Γαλανᾶδ.): Ἀναμμα ἔχει τὸ παιδί μου. 3) Ἡ ζύμωσις ἡ σῆψις ὀργανικῶν οὐσιῶν συνήθως συσσωρευμένων, ἐστοιβαγμένων καὶ μὴ ἀερίζομένων κοιν.: Τὸ ἀναμμα τοῦ μπακαλιάρου - τοῦ σιταριοῦ - τοῦ τυριοῦ κττ. 4) Φρύγανον ἡ ξυλάριον χρησιμεῖον ὡς ἔναυσμα, συνήθως κατὰ πληθ. Ἰκαρ. Τσακων. — Λεξ. Δημητρ.: Μὲ βρεμένα ἀνάμματα δὲν ἀνάβεται φωτιά Λεξ. Δημητρ. Φέρε μέσα ἀνάμματα νὰ ἴχουμε αὔριο ποῦ θὰ βρέχῃ στεγνὰ Ἰκαρ. Συνών. ἀνάκαμα 1 β, ἀνακάρωμα 1, προσάναμμα, προσαψίδι.

ἀναμμάρα ἡ, Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. Μακεδ. (Νάουσα.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀναμμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρα.

